

HISTORIK

över

Missions-Vännernas Hjälpförening

och dess

25-åriga verksamhet

1900—1925

En lycklig—olycklig—maka.

Mannen har gått till arbetet, gossen, den förstfödde, till skolan, de två minsta sova ännu, lyckans sol ler i hemmet. Telefonen ringer: Hallå — "Kom genast till lasarettet, Eder man är allvarligt skadad." Avskedet, skilsmässan, begravningen, tomheten, nöden — En check på \$2,000.00 från

Missions-Vännernas Hjälpförening.

Han hade sört för de sina i tid.

HISTORIK

över

Missions-Vännernas Hjälpförening

och dess

25-åriga verksamhet

1900—1925

Förord.

En månad före årsmötet 1925 framkastades den tanken, på styrelsens sammanträde, att vi borde utgiva en liten minnesskrift, som i korta drag framställde Missions-Vännernas Hjälpförenings historia. Under tecknad fick i uppdrag att se vad som kunde göras i denna sak. Tiden var kort och därtill mitt under jul- och nyårshögtiderna, då mycket är att göra i församlingen. Men som man önskade hava skriften färdig till årsmötet, som ju även är 25-års högtiden, för att sedan sändas ut till medlemmarna, så gällde det att göra sitt bästa. Nu kommer således denna lilla skrift och vill söka att uppfylla sitt ändamål. Den kunde hava blivit mycket bättre om vi haft mera tid för dess utgivande, men som det nu är bedja vi om välvilligt mottagande av vårt budskap och välvilligt överseende med fel och oegentligheter. Jag står i tacksamhetsskuld till O. Högfeldt för hans bidrag på vers, till förenings sekreterare, A. Sandberg, för namnlistorna, som införts, samt icke minst till Scandia Printing Co., som så välvilligt lät denna skrift få företrädet framför annat arbete.

Tillönskande alla våra medlemmar och läsare Guds rika välsignelse, framgång i edra företag samt lycka och glädje i allt förbliver jag,

Eder i Herren och arbetet,

OSCAR W. CARLSON.

Chicago, Illinois, den 20 januari, 1925.

Tänkvärda yttranden om livförsäkring

Av Lektor P. Waldenström.

“Det är somliga troende, som anse det vara orätt att försäkra sin kropp och sitt liv. Men jag för min enskilda del betraktar det som en ren välgärning, att det finnes tillfälle att göra det. Jag brandförsäkrar mitt hus och mitt lösöre, fastän jag tror och hoppas, att det aldrig skall brinna. Jag försäkrade nu mina lemmar mot olycksfall, ehuru jag hoppades att icke någon olycka skulle inträffa. Och jag försäkrar mitt liv i medvetande av, att förr eller senare måste jag dö. Men gärna för mig må andra låta bli att försäkra sig. Om någon sätter lås för sin dörr för att hindra hemgång av obehöriga personer, som kunde taga från honom allt vad han äger, så må nu en annan ha frihet att lämna sin dörr öppen. Han må blott icke säga, att det är otro att hava lås. Jag hörde en gång i en diskussion en man tala om livförsäkringar: “Man må tro på Gud”, sade han, “det är bästa assuranzen. Jag har aldrig haft någon livförsäkring.” — Nå ja, det ena utesluter icke det andra. Den mannen ägde för resten några hundra tusen kronor, och det kunde vara livförsäkring nog.”

Svenska Missionspredikanternas Hjälpförenings historia.

Föreningens uppkomst.

MISSIONS-VÄNNERNAS HJÄLPFÖRENING har sin upprinnelse och första början i Svenska Missions Predikanternas i Amerika Hjälpförening. Vi anföra följande ur dess protokoll.

“Efter att vid åtskilliga tillfällen, bildandet av en hjälpförening, inom Missionspredikanterna varit på tal, kommo några bröder i Chicago till det beslutet att ut-sända en “rundskrivelse” till Missionspredikanterna inom landet, för att därigenom inhämta deras tankar i denna fråga. Och om ett så stort intresse för när-varande förefunnes, att upprättandet av en sådan förening var möjlig.”

“Rundskrivelsen”, som utfärdades i april 1890 har följande lydelse:

“Dyre bröder! Guds frid!

“Bären varandras bördor och fullborden så Kristi lag.” Under den förflutna tiden hava vi nogsamt be-vitnat, huru fattiga änkor fått göra stora försakelser, ja t. o. m. fått vidkännas umbäranden av det nöd-vändiga samt för att uppehålla sig och de sina blivit nödgade till mer och hårdare arbete, än vad deras sva-

ga krafter medgivit. Detta har hos mången av oss väckt tanken på behovet av en gemensam hjälpförening. Och för att icke nu gå alltför vidsträckt med vår plan, vilja vi inskränka oss till vad vi kalla Missionspredikanter.”

“Det vore rätt och vår plikt likmätigt, att vi så långt på oss beror, göra något, på det att vid vårt frånfälle de våra icke alldeles måtte vara, som man plägar säga, på bar backe, vadan vi våga föreslå bildandet av en Predikanthjälpförening. Låtom oss antaga till ex. att vi blevo 100, som i detta fall ville bistå varandra med 10 dollars, att utbetalas, då någon av oss med döden avginge, så finge den hädangångnes änka eller närmaste arvingar 1,000 dollars, för den fattige välbehörlig, för den mindre eller bättre bemedlade ej att förakta. Völgörenheten bland de kristna är mycket anlitad, och vore det en möjlighet att rädda våra efterlämnade fattige från att behöva vända sig till allmänheten för deras nödtorft, nog vore det oss värdigt såsom kristna predikanter. Vi behöva därför icke tillråda våra kära att sätta sin förtröstan på det lilla belopp de få mottaga, utan bedja dem vara tacksamma mot Herren, som genom kvarlämnade, kristna bröder, räcker dem en hjälp.”

“Vi erkänna villigt, att en del av våra bröder äro i den ekonomiska ställning, att de ej behöva en dylik förening; likväl våga vi hoppas, att de för den gemensamma sakens skull gärna sluta sig till sina mindre bemedlade bröder för att stå dem till tjänst, besinnande Herrens ord: ‘I, som starke ären, skolen draga deras bördor som svagare äro.’”

“Med avseende på det fastställda beloppet måste det oavkortat utbetalas, t. ex. 60 dagar efter döds-

fallet, eller efter 15 dagar, i vilket medlemmarne genast, sedan denna överenskommelse är träffad, inbetala summan, som deponeras i någon bank för kommande behov. De särskilda delarne kunna bliva större eller mindre allt i förhållande till antalet medlemmar; ty skulle medlemsantalet icke uppgå till 100, så stiger naturligtvis avgiften, men däremot om antalet överstiger nämnda tal (100), så sjunker den.”

“Ändamålet med denna skrivelse, som sändes till våra predikande bröder, är att framställa denna sak till edert övervägande samt begära edert omdöme och utlåtande. Haven därför godheten att, så skyndsamt som möjligt, svara på följande frågor:

1. Vad är eder mening om en sådan förening i allmänhet?
2. Huru stort belopp bör bestämmas?
3. Vilka villkor för medlemskap anser Ni önskliga och nödvändiga?
4. Vilket är det enklaste sättet att sköta föreningens angelägenheter?
5. Vill Ni själv ingå såsom medlem?

Chicago i april 1890.

C. A. Björk. Sven Anderson. A. G. Nelson.

C. Pamp. Andrew E. Wenstrand.

F. M. Johnson.”

“På denna skrivelse avgåvo — antingen muntligt eller skriftligt — över 80 bröder sina svar, vilka med högst få undantag, uttryckte en livlig sympati för den påtänkta föreningen.”

“Sedan upptogs frågan för slutbehandling vid Svenska Evangeliska Missionsförbundets årsmöte i Gales-

This archival record has been partially scanned, including covers and initial pages for each issue. For more information about a particular issue of this publication, please contact the Swedish American Museum Curator.

